IONEL NISTOR

Printre Stele

EDITURA „SALONUL LITERAR"
2017

Personalitate recunoscută a Vrancei culturale, d-l **Ionel NISTOR** ni se dezvăluie de câţiva ani buni ca poet profund, în a cărui poezie întâlnim gânduri, sentimente trăite sau provocate de concretul cotidian şi care, fiind tratate cu ironie sau degajare, declanşează un demers liric original. Temele şi motivele volumului de faţă, ca şi cele anterioare, sunt multe şi interesante: faţetele destinului, dragostea atotputernică, zădărnicia existenţei, micimea omului în faţa lui Dumnezeu, hazardul, libertatea, copilăria, etc. Ca toţi adevăraţii poeţi, şi d-l **Ionel NISTOR** îşi pune marea întrebare: ce este dincolo dacă şi stelele mor? Poetul ne îndeamnă să iubim, să ascultăm şi să desluşim tainele muzicii, arta care zideşte şi care ne poartă între viaţă şi moarte şi, mai departe, dincolo de albastrele sfere cereşti.

Cartea **„Printre stele"**, având pilonii forte ai rafinamentului intelectualului matur, ne descoperă, în majoritatea poemelor, luciditatea realităţii şi tristeţea gânditorului conştient că finalul va fi câştigat de Cronos. Felicit autorul şi-i aştept cu bucurie noile volume!

Culiţă Ioan UŞURELU
redactor şef al revistei
„Salonul literar"

ilustrații de **Iulian Nistor**

Editura „Salonul literar"
2017

NISTOR IONEL născut la data de 15 iulie 1936 în orașul Mărășești.

În cei peste 80 de ani, dintre activitățile sale profesionale se detașează următoarele:

Ca **inginer agronom**, absolvent al Facultății de Agricultură din București – 1960, a fost inginer șef la CAP Râmniceni (1960 – 1968);

Ca **ziarist**, a fost: redactor la gazeta „Calea nouă" – Focșani, 1954; la ziarul „Steagul roșu" – Bârlad, 1955; la ziarul „Milcovul" – Focșani, 1968 – 1970; corespondent al ziarului „Scânteia" pentru județul Vrancea; 1970 – 1974; redactor șef al ziarului „Milcovul", 1974 – 1996; în perioada 1996 – 2000 a mai fondat și condus gazetele „Democrația", „Unirea", „Curierul economic" și revista „Focșanii"

A absolvit Cursul postuniversitar al Facultății de Ziaristică – București

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România din anul 1990 – anul înființării acestei uniuni de creație, de interes public.

Ca **scriitor** a publicat următoarele volume cu poezii și poeme:

„Acorduri târzii" – 2010;
„Flori alese" – 2012;
„Hora sentimentelor" – 2013;
„Vinul și viața" – 2014;
„Printre stele" – 2017

Cuvânt de prezentare

Omul şi Nemărginirea în imagini sonore

Volumul *„Printre stele"*, semnat de domnul Ionel Nistor, prezintă în faţa cititorilor o nouă perspectivă lirică, plămădită, pe de o parte, din germenii poetici ai celorlalte volume, pe de alta, dintr-un acut sentiment al transcendenţei umane care stă la baza construcţiei acestei cărţi.

Ce aduce nou acest volum de versuri este viziunea integratoare a omului şi a destinului său în marele circuit universal şi convingerea că omul, ca „trestie gânditoare", nu este un simplu produs al universului, ci parte din acesta, nu este un rezultat nediferenţiat al Creaţiei, ci unul care evoluează, se transformă, care problematizează şi care, pe scurt, nu doar trăieşte ci, *fiinţează*.

Față de volumele anterioare, în care autorul ne prezenta mai ales imaginea omului cel de toate zilele și datul evoluției sale, neexcluzând, desigur, inserțiile meditative, întrebările existențiale – care stau la baza stilului poetic al autorului –, în volumul *„Printre stele”*, omul apare ca un vizionar și ca un misionar al acestei lumi în universul populat de stele și de mistere. Captivat el însuși de sublimul cerului înstelat, de imensitatea de lumi de deasupra noastră și de generozitatea acestora, autorul prezintă în prima parte a cărții, „Călător printre stele”, fascinația unei posibie întâlniri a omului cu lumea vizibilă atât cât se poate, bănuită și nebănuită a stelelor și a interstițiilor celeste, prin imaginația creatoare, prin cuvânt, prin idee, pentru ca, eliberându-se de balastul mundan, să devină „mesager al planetei albastre”.

Autorul, ca și în alte volume ale sale, este un apologet al *ideii*, al trăirilor pure întru aceasta, și este pe deplin încredințat de capacitatea omului de a tranzita, prin profunzimea și puritatea gândirii, lumile stelare, de a se lepăda de propriul trup și de a se uni cu inefabilul și „primordiala matrice”, de a se elibera în atemporal.

Dacă prima parte pune în valoare tema călătoriei stelare, a simbiozei lumii sensibile cu infinitul, în partea a doua a cărții, „Paradigme”, cea mai consistentă în economia volumului, tema poetică, îmbrăcată și ea în învelișuri platoniciene, pare a fi universul terestru, având în centrul său Omul, raportat la sine și, deopotrivă, la Cosmosul asimilant.

Subiectele abordate se regăsesc, în cea mai mare parte, în portofoliul tematic, recurent, al autorului: Geneza, muzica sferelor, timpul, lumea ca produs al Creaţiei, simbolul, supremaţia omului, mişcarea creatoare, vârsta de aur, istoria, sinele ş.a. Astfel, Geneza este văzută ca un joc magic multiplicat de-a lungul timpului în alte *jocuri*, cum le numeşte autorul, jocuri care, ajunse în zilele noastre, au desacralizat până la mutilare gestul iniţial şi iniţiatic al Creaţiei.

Apoi, mai vorbeşte autorul şi despre muzica sferelor, a pământului şi a omului, aşezând faţă în faţă, lumea idealizată a începuturilor şi cea a armoniei degradate de astăzi, lumea miturilor fundamentale şi cea a pseudomiturilor contemporane. Mai vorbeşte autorul şi despre suflet şi puterea sa taumaturgică, despre chipurile nemuritoare ale acestei lumi, despre copilărie ca stare de vis, simboluri şi semne ale vremurilor şi despre Timp şi succedaneele lui (clipa, noaptea, viitorul, trecutul, veşnicia ş.a.), căruia îi consacră mai multe poeme.

Poetul aşează, iată, în faţa noastră, imaginea unui macrocosm pe care omul ca gânditor şi vizionar, vrea să-l umanizeze, în ciuda multor contrarii pe care autorul ni le descoperă în partea a treia a cărţii, sub titlul „Întâlnirea extremelor – Perechi iluzorii". Perechi antagonice, cum sunt, printre altele, nimicul şi infinitul, raiul şi iadul, începutul şi sfârşitul, dau de înţeles, prin glasul poetului, străbătut pe alocuri de o fină ironie, că de la

Cuvânt la Număr, de la haosul primordial la extincţie, de la micul la marele infinit, lumea este o suită de realităţi şi iluzii, de victorii, înfrângeri succesive şi iar victorii, prin activarea voinţei, a minţii şi a sufletului. Cititorul nu poate să nu observe în acest volum o tendinţă de abstractizare până la esenţă a unor subiecte (viaţa, moartea, visul, trecerea, sufletul, sentimentele, trecutul şi prezentul ş.a.), ceea ce necesită o cooperare textuală continuă a cititorului. Acesta nu poate să nu observe, de asemenea, starea bine temperată a autorului însuşi, de interogaţie în lucru (nu interogaţie retorică - aceasta ar părea o simplă gratuitate), despre „nemărginirile" lumii, despre lumina călăuzitoare a fiecăruia dintre noi, prin alte lumi şi dimensiuni.

Autorul este o figură meditativă, care face economie de eul său liric, în favoarea unor îndemnuri, discursuri sau disertaţii poetice, pe lângă cititorul său.

Dihotomia dintre *atunci* şi *acum*, care încheie unele poeme, aşezând în oglindă unele teme tratate cronologic, anulează impresia unei *descriptio* tentată de exhaustivitate, în favoarea ideii germinative, a unei victorii metafizice în faţa vieţii şi a morţii, a transcendenţei ca salvare de sinele comun.

Rămânând în acelaşi spaţiu securizat al viziunii poetice clasice ca şi celelalte volume scrise, autorul utilizează mai mult în acest volum, ca unelte stilistice - personajul poetic, dialogul, interogaţia, descrierea în mişcare a temelor poetice, experimentul prozodic

reprezentat de un ritm interesant dat de lungimea inegală a versurilor, subtilitatea până la încifrare a unor secvenţe poetice ş.a.

În volumul „Printre stele”, poetul, domnul Ionel Nistor, ne invită să citim nu despre tumultul existenţial, ci despre adâncurile nebănuite ale vieţii şi infinitul de lângă noi, despre puterea incomensurabilă a gândului, a înţelepciunii şi a credinţei. Despre seninătate şi speranţă. Despre încrederea în om. Autorul este aidoma unui pictor care îşi aşează pe pânză lumea izvorâtă din sufletul său. Tabloul ar putea să se numească, Lumea ca o grădină, sau Lumile din faţa noastră, sau Lumile de deasupra noastră, sau mai preţios, *memento mori*, sau ar putea fi un cuvânt de încântare sau de exclamaţie a mirării celei dintru începuturi.

Totuşi, din colţul său de scriitor, înconjurat de multele sale cărţi, autorul, cu un zâmbet înţelept, încheindu-şi pictura (*ut pictura poesis!*), notează discret, într-un colţ al tabloului – poate unde sunt stelele, poate unde sunt apele curgătoare şi piscurile umbrite de vulturi, poate unde sunt oamenii tentaţi de încă un turn Babel: „Meditaţi!”. Să-i facem pe voie, stimaţi cititori.

dr. **Teodora Fîntînaru**
director Biblioteca Judeţeană
„DUILIU ZAMFIRESCU”
VRANCEA

I. DEZMĂRGINIRI

CĂLĂTOR PRINTRE STELE

domnului Alexandru Mironov

Contemplam stelele şi visam

În anotimpul tinereţii mele,
întins sub cortul cosmic, pe câmpie,
contemplam stelele şi visam ...

Admiram, întruchipându-se-n vid,
romburi, linii frânte şi cercuri,
elicoidale poteci spre abisul stelar;

Poemul „Călător printre stele" a fost distins cu **Premiul III** la **Festivalul Internaţional de Creaţie literară „ Paşii Profetului"** – ediţia a XXVI-a – 2017 – ORADEA

în netemporal desluşeam roata vremii,
în nemărginire finitul;
şi parcă totul se cuprindea
în mintea mea de copil.

Intuiam că Dumnezeu e în toate,
că zămisleşte ce vrea,
că hotărăşte ce-i bine;
că El ne învăluie cu blândeţe şi har
hrănindu-ne şi ocrotindu-ne casele.

Şi totuşi, mă visam peregrin
departe de hotarele pământeşti ...

Uneori, în amurg, în tăceri,
sufletul meu se-ntreba:
de ce rătăcesc printre stele,
îndrăgostit de adâncuri întunecate şi reci;
de ce caut ce nu-i de găsit?

Cu aurora aflam un răspuns:
căutam dezmărginirea din trup, libertatea;
râvneam un nou adăpost şi grădini
mai presus de vârfuri de munţi;
şi aripi voiam, cu nevăzutele vânturi să zbor.

Aţipite puteri se trezesc

Presimţeam că o sacră putere
hărăzită-i viitoarelor naşteri.

Nemărginiri generoase
şi vidul ce pare-a fi îngheţat
poartă ne-mpuţinat Începutul:
Colamul – creat din Lumină
şi Tabla – primordiala matrice.

Cu lumină învaţă şi omul
în a cunoaşterii carte să scrie.

Un concert zodiacal se-nfiripă,
un murmur armonios de penumbre;
omul, ca-ntr-un vis, se deprinde
să zămislească esenţe
din unduiri de lumini şi de ape,
din fulguiri nevăzute
ce animă cuantice câmpuri.

Vălul de pe ochi se ridică,
urechile se desfundă şi ele,
puteri îndelung aţipite,
ca soarele-n zori, se deşteaptă.
E dimineaţa trezirii la viaţă,
e vremea faptelor sacre
de-atâtea ori trăite în vise.
Vremea dezmărginirii soseşte ...
Prietene, omule,
ascultă chemarea din ceruri,
inimii largi aripi deschide-i,
ea drumul nemărginirii îl ştie.

Pregăteşte-te, omule,
să deschizi procesiunea spre-nalturi,
să drumeţeşti în urma privirilor
care-au contemplat îndelung stelele,
să fii călătorul, călătoria şi calea.

Mesagerule, ia cu tine ...

Călătorule, mesager al planetei albastre,
în arca ta, în cochilia de-argint,
ia cu tine pământeştile daruri.
Ia adevăruri zămislite de noi
despre câte ştim că există,
în învolburatele inimi,
între naşteri şi moarte,
despre dor şi speranţă ...

Nu uita să iei amintiri
despre flori şi miresmele lor,
despre izvoarele care ţi-au potolit setea
şi despre albastrele ape
în care ţi-ai oglindit chipul.

Ia alături de tine Iubirea
şi cu duioşie sporeşte-o.

Înaintea plecării, împreună,
cuvinte de laudă să aducem
Celui care ne poartă pe braţe;
Cel care, înaintea privirilor treze
şi a înflăcăratelor minţi,
risipeşte întunericul nopţii,
dorind în dorinţele noastre
şi în voinţa noastră voind.

Când va sosi clipa
mai respiră adânc aerul casei
şi cu o îndrăgostită privire
cuprinde câmpia-nsorită.

Apoi, cu smerenie să te rogi
pentru puterea de-a putea dărui.

În tăcerea neagră şi rece

Te vei dezmărgini într-o lume
fără aurori şi amurguri,
fără primăveri şi rodnice toamne;
smerit, cu seninătate veghează
la stele – doar ele macină timpul –
şi un calendar întocmeşte-ţi
după vârstele inimii tale.

În vidul negândului,
în netrecerea timpului
celebra-vei noi ritualuri
cu Dumnezeu şi cu suflete
plecate din lumea lăsată în urmă.

Tăcerea neagră şi rece
nu-ţi va pustii sufletul
şi flacăra inimii nu-ţi va stinge.
De tăceri nu te teme,
liniştea clocoteşte-n adâncuri
şi-n întuneric, concentrându-ţi privirea,
vei desluşi misterul luminii.

Prin linişti apăsătoare şi surde,
prin iarna întunecată, tăioasă,
călăuză Iubirea să-ţi fie;
ascult-o şi dându-i crezare
vei renaşte mai pur, mai puternic,
mai adevărat şi mai rodnic,
plin de compasiune şi bun,
îndrăzneţ şi iute spre atingerea ţintei.

Atemporal, navigând printre stele,
vei trăi solitar numai clipa,
ferit de bătrâneţe şi moarte.

Vremea împlinirii viselor a sosit ...

Fericit mesager al planetei albastre,
existenţei să-i fii neobosită,
călăuzitoare săgeată.

În nemărginitele spaţii
să cauţi planete stinghere,
în chinuri îndelung aşteptând
sământă şi muguri de viaţă.

În grădinile sădite de tine
gândirea bogat să rodească
nesecat belşug de uimiri.

Pregăteşte primitoare popasuri,
dar marchează cu luare aminte
şi locurile poticnirilor tale
spre folosul celor care, urmându-ţi,
printre stele, noi căi vor deschide.

Cântece pornite din inimi
şi neobosite vibraţii
ale unei vaste memorii,
împletite cu unde de foc,
în nemărginiri semăna-vor,
cu-o arzătoare voinţă de viaţă,
amintiri despre fericite epoci terestre.

Călătorule, să revii pe pământ, împăcat,
înainte de ora amurgului
spre-a înălța cu urmașii
o rugăciune de recunoștință și slavă
spre bolta încă albastră.

* * *

Acum, a sosit vremea
împlinirii îndrăznețelor vise!
Călătorule și arca ta de argint,
dezmărginiți-vă! Zburați!
Amintirea misiunii
de-a dărui viață
va deveni un mit printre stele,
iar pe pământ, va dăinui
ca o sfântă, îndumnezeită legendă.

II. PARADIGME

JOCURI

I

La început a fost Cuvântul
care-a pornit un magic joc
în şapte paşi şi astfel Sfântul
înfăptui, după soroc,
în fiecare zi câte-o minune,
făcând nemărginirea să răsune.
Era din zi în zi mai bine,
căci, prin puteri nemăsurate,
Cuvântul le crea pe toate
prin sine însuşi şi în sine.

Jocul acela creator, sublim,
n-a fost aşa uşor precum se spune,
şi astăzi mai orbecăim
prin taina ce-a făcut să se-mpreune
ape cu foc, lumini cu umbre,
strălucitoare viziuni cu vise sumbre.
Năpraznice furtuni, stihii
au zdruncinat din temelii
nemărginirea. Joc cumplit...
Dar sacra, tumultuoasa nebunie
treptat, treptat s-a potolit
şi-n nepătruns s-a-nstăpânit
o veşnică şi blândă armonie.

II

Când a plecat din rai, spăşit,
Adam a-luat cu sine jocul
să-l lase moştenire alor săi.
De-atunci, pe neştiute căi
în înţelesuri s-a îmbogăţit
şi-i răspândit azi în tot locul

III

Din vremuri vechi, şamani, prelaţi,
de duhuri nevăzute mângâiaţi,
în albe nopţi de veghe-au ticluit
podoabe şi odăjdii pentru ei,
ceremonii
şi pentru morţi şi pentru vii,
aprinse rugăciuni pentru iertare,
iniţieri învăluite în mister
de trecere, prin moarte, către cer,
cernite ritualuri funerare.

IV

Dar cele mai vibrante jocuri
în vetre de iubire s-au născut,
sub paza unui duh necunoscut,
în cele mai alese locuri,
pe dealuri şi-n câmpiile cu flori,
Blânde fecioare, bravi feciori,
purtând cununi cu busuioc,
îşi iau ca parteneri de joc
brazii semeţi, vârfuri de munţi,
şi stelele din cer şi luna.
Când toate se-mplinesc într-una
porneşte hora-n paşi mărunţi,
apoi se înteţeşte focul.
Izvor de bucurie şi magii
e jocul,
transfer misterios de energii
ce îmblânzesc şi arşiţa şi gerul.
În plinătatea vastei armonii
când hora-ncepe se deschide cerul.

V

În vremea noastră se-nfiripă,
noi jocuri şi o nouă lume
şi fără chip şi fără nume.
Făcând de energii risipă,
cohorte de iniţiaţi,
comod în jilţuri aşezaţi,
creează cu răbdare şi migală
o vastă lume virtuală.

Prin jocuri violente, panică şi ură,
în care e atrasă omenirea,
se schimbă fără voie şi măsură
făptura omului şi firea.
Trăim inconştient o dramă –
o atmosferă sacră se destramă.

STELELE

Oh, Doamne, ce trăiri
în flori, în murmur de izvoare, de păduri,
în fluturi albi de nea, în povestiri
lăsate din bătrâni drept moştenire!
Adânci fiori trăiam şi-n cimitire.

Zburam pe-aripi de timp, pe-aripi de dor,
la-ntrecere cu ciocârlii, cu rândunele
şi deprindeam să urc şi să cobor
cu îngerii pe razele de stele.

Ce vise, ce candoare, cc minuni,
sub pânza protectoare, înstelată
şi nu credeam că s-ar putea vreodată
să piară vraja strânsă-n rugăciuni.

Îmi legănam pe valuri de mister
şi gândul şi cuvântul şi privirea,
neprihănit, între pământ şi cer
un mistic somn trăiam cu-ntreagă firea.

Şi-a fost un cataclism: trezirea!

Lasere sângerii, vâltori de idei,
o ploaie de noi adevăruri
sfâşie ale cerului văluri
şi cu sau fără temei
fac să dispară Steaua norocului,
aştrii ce vegheau destinele
şi cumpăneau răul cu binele.
Stelele nu mai stau locului ...

Stele, stele,
multe ştim azi despre ele;
mândre, având împrejur inele;
şi blânde sunt, sunt şi rebele,
şi singuratice, stinghere,
pierdute în adânci unghiere,
dar şi perechi, îmbrăţişate;
sunt faruri licărind în miez de noapte;
baloane, doar din gaz, ca-n spuma mării
sau dense, picături de plumb topit;
distinse, survolând în largul zării,
sau învârtindu-se frenetic,
având un chip respingător, stâlcit...
Iar vârsta lor vădită-i prin culori:
copile – abia, albastre – azurii,
mature, luminând ca mii de sori,
bătrâne, cu năframe aurii...

Şi-n graiul lor, păstrat ca-n prima zi
ne spun c-au fost, că sunt, c-or dăinui.
Şi mândrul soare?
O viziune de coşmar scorneşte gândul:
în agonia morţii lui, flămândul,
cu flăcări uriaşe, păcătoase,
va pârjoli planetele sfioase,
apoi, de toate cele mândre despuiate,
vor fi cu lăcomie devorate.
Îndestulat, se va chirci în sine.
O lume fastuoasă în ruine!
Fantoma sa, pitică – siluită,
albă un timp, apoi, treptat cernită,
când s-o apropia deznodământul,
tot mai adânc îşi va săpa mormântul.

Şi stelele se nasc şi mor,
născute sunt din veşnicie
şi veşnicia e mormântul lor.

Privirea-mi spre pământ se lasă,
o lume devenind tot mai săracă.
Chem gândurile-mi risipite către casă,
le îmblânzesc, le fac să tacă.
Atâtea taine dragi din ceruri pier,
dar tot mai sper
să mai trăiesc o stare de mister.

ASCULTĂ MUZICA

I

Ascultă muzica –
mijlocitor între cer şi pământ,
între divinitate şi om.

În vremea lui Zeus,
iubitul său fiu, Amfion, legendarul,
cu lira dăruită de Hermes,
vrăjea până şi pietrele,
punându-le în mişcare.
Piatră cu piatră,
înălţând aşezămintele zeilor.
Şi mai putea Amfion,
cu muzica sa fermecată,
să aprindă mirifice stări sufleteşti,
deopotrivă, în zei şi în oameni.

II

Ascultă muzica,
vei desluşi ce miraculoase puteri
izvorăsc din credinţă.

Nu departe de legendare meleaguri
unde apuneau istovite de timp
lumea lui Osiris şi lumea lui Zeus,
un neam de păstori răbdători,
curajoşi în răbdarea lor şi tenaci,
cu un sunet de corn,
doar cu un magic sunet de corn,
a prăbuşit zidurile unei bătrâne cetăţi.
Pe locul curăţat şi sfinţit,
înţelepţii acelui neam de pribegi
au turnat temelii
pentru zidirea unei fantastice lumi.
Şi cu imnuri de slavă
au invocat o divinitate supremă
să le vegheze şi să le ocrotească
cetatea cea nouă.

III

Ascultă muzica,
vei întrezări trăinicia
unei urzeli milenare.

Înţelepţii unei împărăţii venerabile
au zămislit în ceasuri prelungi de gândire,
şase perechi de magice semitonuri,
trainici piloni pe care au zidit
o statornică epocă,
în negru şi alb colorată.

Şi au mai intuit înţelepţii
o divinitate unică şi supremă,
dar n-au îndrăznit un nume sa-i dea
şi nici atribute pentru puterile sale.
Şi astăzi locuitorii acelor meleaguri
se închină la zeii pământului lor
care le sunt mai aproape de suflet.

IV

Ascultă muzica,
vei înţelege cum se năşteau miturile
despre crearea necuprinsului univers.

Un grec, contemplând cerul,
a descoperit esenţe şi armonii
pe care, după înţelesuri,
le-a rânduit în sfere concentrice,
numite de el ceruri,
după rang rânduite
de la unu la şapte.
A fost primul pământean
care, în extaz,
a auzit desluşit muzica sferelor.
Lumea proiectată de el,
având ca temei un număr de aur,
se zbate să revină la viaţă.

V

Ascultaţi muzica,
Ascultaţi viaţa.

Muzica farmecă şi descântă,
eliberează şi sporeşte puterile,
dărâmă ce-i învechit
şi ridică în loc superbe ansambluri.
Revarsă miresme,
întăreşte voinţa şi bucuria de viaţă
cheamă la luptă,
înalţă la cer.
Potoleşte durerile, bocetul,
întăreşte vederile şi auzul,
cu leacuri pentru bolile inimii.

Dar ţineţi minte!
Marşuri triumfale, uneori,
au dus la dezastre oribile,
după cum, cântece de slăvire
au răsturnat logica inimii
şi-au stins scânteia divină în suflet.

Meditaţi!
muzica e un joc despre viaţă şi moarte.

VI

În zilele noastre,
priviţi de jur împrejur
şi ascultaţi muzica tânără.

Permutări iuţi de culori şi de ritmuri,

răzvrătite acorduri,
lumini concentrate în lasere
săgetând spre înalturi,
văzute şi nevăzute vibraţii,
ba infraroşii, ba vagi ultraviolete,
iezere şi cascade de ape,
furtună în codru,
certuri de păsări,
scrâşnet de pietre ...
        Se-aude răsufletul vieţii.

        O, Amfion, ai crede
că se tulbură limpezimea izvoarelor.
        Nu, Amfion,
e abandonarea muzicii împietrite,
acordurile lirei sunt prea sărace
pentru îndrăzneţe proiecte,
altfel se construieşte azi lumea.
        Sinergii fascinante,
fastuoase sinestezii,
constelaţii de forme holistice –
nimic inefabil – totul este cunoaştere,
nici vrăji, nici farmece,
toate – inginereşti făptuiri
cu rezonanţe profunde în inimi.
        În suflete
se reaprinde scânteia divină.

        Este reîntregirea fiinţei.

        Încă puţin!...
        Muzica tânără
va fi pe deplin înţeleasă
când va răsări soarele
în zorii zilei de mâine.

RONDOURI LARGI ŞI PIRUETE

În jurul falnicului soare,
neobositele planete,
cu-o majestoasă-nfăţişare,
descriu, valsând fără-ncetare,
rondouri largi şi piruete.

C-un vag parfum de veşnicie,
în ritmuri aparent încete,
plutind pe-o arcă azurie
şi lumea în văzduh descrie
rondouri largi şi piruete.

Dar, mândră şi necumpătată
e lumea în a sa făptură,
o viermuială blestemată
ce-n vise stranii se desfată
fără nesaţ, fără măsură.

Înstăpânită peste toate,
cerul îi pare-o jucărie,
face ce vrea, crede că poate
să zboare-n bolţile-nstelate;
ca Dumnezeu ar vrea să fie.

Dar viziuni triumfătoare
pot groaznice orori s-aducă:
pământul pârjolit de soare,
cutremure, îndurerare...
Oh! lume sumbră şi năucă!

O lume blândă şi smerită
de mari urgii ar fi ferită
de-ar fi şi de-ar putea să ştie
să ducă-o viaţă cumpănită,
cu Cerul şi cu sine-n armonie.

Şi astfel însănătoşită,
cu leacuri din străvechi reţete,
s-ar ferici făcând tihnită,
în lumea mândrelor planete,
rondouri largi şi piruete.

SUB STĂPÂNIREA SEMNELOR

Cu indicii şi semnale,
cu simboluri şi cu semne
e marcată orice cale;
ele pot, cu iscusire,
să te cheme, să te-ndemne,
să te ia sub stăpânire.

Cu indicii poţi începe
să-l cunoşti pe Domnul, blândul;
cu simţuri, îl poţi percepe
şi-L pricepi, de vrei, cu gândul.

Miresme vălurite uşor,
parcă-ncremenit câte-un nor,
urme de care pe drum,
de cerbi şi de urşi în păduri,
firave fuioare de fum –
sunt indicii, poţi să juri,
cel isteţ le foloseşte
ca în basmele bunicii.
În raiul cu sfinte indicii
lumea simte creştineşte.

Un semnal ivit undeva,
îl percepi îngrijorat,
pentru că neapărat
aştepţi să urmeze ceva.

Fulger, tunet, cer să cadă,
păsăretul pus pe sfadă,
zări în flăcări câteodată,
stranii urlete de fiară ...
De semnale tulburată
lumea lesne se-nfioară.

Pier simboluri, ei şi ce-i?!
Idoli noi se vor ivi,
azi, în lume, fără ei
cine-ar mai putea trăi?!

Timpul a luat cu sine,
mituri dragi şi zei şi zâne;
sceptre, spade, frunţi cu lauri,
legendarele coclauri,
vechi simboluri, pâlcuri, pâlcuri,
au pierit în reci adâncuri.

Lumea nu mai e vitează,
nu mai poartă scut şi zale,
prea puţini mai frecventează
mici chilii, mari catedrale.

Azi, prea mulţi, vorbind în şoapte,
stau robiţi şi zi şi noapte
sticlei micilor cutii:
mari actori, fete nurlii
li se par icoane vii.

Devenind iconoclastă,
lumea îşi imaginează
idoli noi şi-i tot aşează
într-o galerie vastă.

Semne, semne-stoluri, stoluri,
noi idei, noi adevăruri.

Vorbirea omenirii pare
că-i o grădină fermecată,
însufleţită, roditoare
şi mândră cum n-a fost vreodată.
Metaforica vorbire,
tainic pusă în mişcare,
poate lesne să inspire
adevăruri sclipitoare.

Tentaţi de-atâtea vii comori
din fantastica grădină,
oamenii – culegători
ar putea să redevină
şi aşa de-ar fi să fie
ar recădea în lenevie.

Dar fără limite-i vorbirea,
e un alt fel de energie,
de-aceea, mândră omenirea
ca Dumnezeu ar vrea să fie.

* * *

Cu indicii şi semnale,
cu simboluri şi cu semne
e marcată orice cale.
Cu-ale lor semnificaţii
lumea ştie să se-ndemne.
Lumea vede şi aude
că nu-i oarbă şi nici surdă,
şi-n adâncuri, prin largi spaţii,
printre mândre constelaţii,
cu gândirea lumea zburdă.

SUFLETUL LUMII

Suflete-al lumii, te simt uneori
umbră sub nori trecători;
alteori, eşti senin, pari uşor,
adieri de aripi în zbor.

Când visez îmi apari pârjolit
de urgii, de un foc înteţit
de smintiţi cu ambiţii de zei;
pari firav, copleşit, printre ei.

Te zăresc, fascinat, când şi când,
pasăre de oţel, săgetând
depărtări. Suflete, porţi puteri

născătoare de noi primăveri,
de noi lumi şi comori pământeşti;
dăruind, printre sori străluceşti.

În zboru-ţi, un duh să te-ndemne!
Îndreaptă ale timpului semne,
învăluie-n cer, cu blândeţe,
împietrite sfere răzleţe;
vibrând cu iubire, revarsă,
ofrandă din raiul de-acasă,
lumină, căldură, speranţă –
flori de măslin, muguri de viaţă.

VULTURE!

Vulture, vulture,
veacuri de-a rândul, din puterile tale
s-au împărtăşit cu nesaţ
şi zei şi împăraţi şi vraci.

Ştiu, vulture, că poţi să priveşti
fără înconjur şi direct soarele,
iar când îţi desfaci aripi largi,
doar vibrând,
şi puterea pământului o învingi,
încremenit între cer şi pământ,
pari vrăjit, ca o pasăre – cruce.

Din înalt, sub soare ascuns,
zăreşti cu agerime vânatul
şi-l ţintuieşti cu iuţeala săgeţii,
vulture, pasăre – fulger.

Dar, vulture,
ia aminte la ale omului!
Omul, cu puterile sale,
zideşte temeliile viitorului
şi rostuieşte ordinea lumii.

În meditaţie adâncit,
omul devine gândire
şi mai iute ca fulgerul
străbate reţeaua de semne a lumii
şi mult mai departe zburând
desluşeşte urzeala de stele.

Privirea de om
cuprinde mai mult şi mai multe,
dincoace şi mai departe de soare,
şi în invizibil pătrunde,
pricepându-le cu gândirea pe toate.

Omul,
cu aceste puteri,
neîmpărţite şi vii,
după pofta inimii zboară
de la o idee la alta,
ca o adiere înmiresmată de înger.

MIŞCARE

Visător, cu priviri tefere,
de copil, hoinăream, călăuzit,
prin spaţiul nemărginit,
de lumina ta blândă, Lucefere.

Curajos, zburam printre fulgere,
prin cerul cu nori împânzit,
ştiind că sunt ocrotit
de aripa-ţi sfântă, Îngere.

Înger drag, Luceafăr blând,
nu mai zbor, nu mai visez,
dar, cu gândul meditând,
simt în mine cum vibrez,
deci mă mişc din când în când.

Am rămas un fir de praf rotitor,
săracă existenţă în sine.
În jur, un vârtej uimitor.
Cine învârte pe cine?

Sunt un punct, luminos când şi când,
mărginit în afară.
Mă dezmărginesc printr-un gând,
prin cuvânt bunăoară.

Impulsul de-a fi e viu şi puternic,
taina puterii de viaţă-i mişcarea,
dar motorul mişcării, vigoarea,
taine rămâne-vor veşnic.

Cu răsufletul plăpând,
meditând la constelaţii,
simt în suflet fulgurând
tăinuite, vagi vibraţii.

INIMA ŞI MINTEA

Mintea, iscoditoare, întruna întreabă;
Inima îi răspunde cu tâlc, fără grabă.

– Răspunde-mi, dacă ştii: ce-i Adevărul?
– Cum tainică soseşte înserarea,
cum pe furiş, tăcut, se-arată zorii
şi adevăruri şi lumini sunt iluzorii.
Un înţelept priveşte doar cărarea
pe care înfloresc şi crinii şi bujorii.

– Să-mi spui acum, te rog: ce este Timpul?
– E ca o taină grea dintr-o poveste.
Încalecă pe Timp cu inocenţa
unui copil. Şi-n trap mărunt, păstrând cadenţa,
prin tot ce-a fost, prin ce va fi, prin tot ce este
vei desluşi, la asfinţit, ce-i existenţa.

– Aş mai dori să ştiu: ce este Viaţa?
– Un joc, hazard, destin, n-au nici o lege.
Este o taină ce ne uneşte şi ne desparte
de existenţă. Noi suntem lutul, ceru-i departe.
Doar sufletul curat poate-nţelege:
pentru-a ajunge la veşnicie, trecem prin moarte.

ÎNCREDERE

Par reci şi fixe stelele pe cer,
o lume maiestoasă, gânditoare.
Doar rare scânteieri apar şi pier,
în joacă, fulguirile se cern.
În aparenţa sa de nemişcare
tot universul pare-a fi etern.

Dar pe pământ, în serile târzii,
se furişează parcă negre umbre,
fantome ale unor mari urgii.
Bat tot mai rar secundele în suflet,
fricoşi, ne îngânăm cu gânduri sumbre,
tăcuţi şi obosiţi de prea mult umblet.

Un diavolesc tumult, un vis zevzec
şi-o atmosferă grea de sihăstrie
se întreţes cu sârg, se zbat, se-ntrec
şi stingheresc cu jocul lor ciudat
planeta noastră albă-albăstrie
să-şi toarcă timpul care i-a fost dat.

Dar n-or pieri seminţele de soi,
cum armonia-n slavă nu s-a frânt
şi lumi îndepărtate-n cer de noi,
pierdute-n timp şi în nemărginire,
vor dobândi, în dar, de pe pământ
scântei de viaţă, muguri de iubire.

COPILĂRIE

Trăiam într-o stare de vis.
Aripi catifelate de fluturi
mă învățau să plutesc printre flori.

Priveam cu uimire spre zori
revărsări de lumină din ceruri,
înfiorat mă scăldam în culori.

Vâsleam pe miresme de crin
vălurite de triluri de păsări,
netulburat respiram bucurii.

Nimic nu doream ... nici un gând ...
în străvezii dezmierdări îngerești
veșnicia deprindeam s-o trăiesc.

Amintiri... Timp trăit, timp trecut ...
Alte ritmuri bat în suflet,
noi trăiri şi alte gânduri,
alte blânde armonii.

Mai departe ce va fi? ...
Viitor ... timp neştiut,
carte cu nescrise pagini ...
Dar, e sigur că-ntr-o zi
voi pleca din mine însumi
într-o lume fără margini.

LUMEA – GRĂDINA MEA DRAGĂ

Din fragedă pruncie m-am deprins
să cuprind, cu nesaţ, în priviri, împrejuru-mi.

Fascinat, am surprins vii tablouri
sub care am scris:
curcubee pe câmpia-nsorită;
suflete-n zbor; ploaie de stele;
sihăstrii, vetre de focuri nestinse;
înţelepţi priveghind din înalturi;
zâmbete de copii; orizonturi în flăcări;
tulburătoare adâncuri ...
pe care le-am rânduit în memorie
ca într-o galerie de artă.

Tunetul, freamătul codrilor,
burniţa, murmurul de izvoare,
triluri de ciocârlii şi de mierle,
mireasma teilor înfloriţi
şi altele asemenea, fără chip,
le-am botezat: zbucium, nostalgie,
tristeţe, optimism, bucurii,
iubire ...
şi le-am cuibărit cu grijă în suflet.
Galeria cu alese tablouri
şi colecţia de imagini sonore
mi-s lumea – grădina mea dragă –
în care solitar şi tăcut,
îmi legăn liniştitele-mi gânduri
şi blândele-mi trăiri sufleteşti.

IMAGINI TREMURÂNDE

Sub soarele înalt, aprins, de vară,
se odihnea pământul, dar noi doi,
simţind cum duhuri sfinte ne-mpresoară,
ne pârjoleam iubirea prin zăvoi.

Noaptea târziu, când umbre tremurânde
în parcul cu platani se-mbrăţişau
stelele-n cer, cu spusele lor blânde,
o cale printre flori ne preziceau.

Dar, Doamne, ne-nţeles, al ne-ndurării,
asemeni unui diafan sărut,
înveşmântată-n purpura-nserării,
din trupu-i pământesc a dispărut.

Ea – duh, eu, încă viu, mă ofilesc
de gânduri când mai bune, când mai rele,
nădăjduind smerit s-o mai zăresc
azi doar în vis, de mâine printre stele.

* * *

Un cântec stins ... Un drum neterminat ...
Contemplu stele-n fiecare seară ...
Imagini tremurânde ... Împăcat,
contemplu şi făcliile de ceară.

DOAR DORUL

De-aş naviga într-o arcă de-argint,
dezmărginit de cele lumeşti,
de multe m-aş putea despărţi.
De picioare mai întâi m-aş lipsi
să nu simt a nemişcării durere.
La ce mi-ar mai putea folosi
vederea, auzul, instinctul de a pipăi
în noaptea tăcută şi rece?

Unde sunt fără sens jos şi sus,
nord şi sud, răsărit şi apus,
imponderabil şi fără umbră fiind,
şi de trup m-aş putea despărţi.
Împuţinat, ce frumos aş muri!

* * *

Poate firave fire de gând
m-ar lega încă o frântură de timp
de tainele cuvântului DOR.

CA DE PIATRĂ

A fost un miracol că ne-am născut,
şi e o minune că mai suntem pe pământ...

Aşa începea bunicul, seara târziu,
să depene cu năduf
durerea lui, povestea noastră.

... vieţuiam,
doar cu vagi rădăcini în trecut,
c-un viitor poate în ceruri ştiut.
Timpul trecut ni-l răscumpăram când şi când
prin joc şi prin cânt.
Bucuroşi uneori, alteori temători
ne tânguiam doina pe dealuri.

La horă băteam cu obidă pământul,
cu patimi mari şi doruri stinse-n sânge,
visând că ne întoarcem la izvoare.

Trecut, prezent, ori viitor –
nici pildă, nici reazim, nici îndemn.
Am avut vise mici
să nu fim copleşiţi de decepţii.
Istoria a curs peste noi,
noi am rămas în genunchi, cu grumazul plecat,
nemişcaţi,
ca de piatră.
Am avut un destin nepătruns,
jocuri de ape, taine adânci,
vegheam la căderea iute a stelelor,
ne legănam în vise speranţele
şi ne simţeam aproape de cer ...

Spre sfârşitul zilelor lui, i-am spus:
bunicule, am visat
cum Arhanghelul ucidea demonul nopţii
şi-odată cu zorile zilei
se-aprindea în văpăi soarele.
Un vânt de apus risipea liniştea,
se desferecau izvoarele vieţii,
clocotea în noi sângele,
ne ridicam încrezători din genunchi,
tineri, mândri, îndrăzneţi şi puternici.

Mai mult ca un vis,
era ca un reazim, un îndemn, o chemare,
se mişcau de la locul lor pietrele.

STEJARUL

De peste-un veac, un rămuros stejar veghează vatra
şi-n freamătu-i de frunze desluşesc
cum cerul şi pământul se-nfrăţesc.

De sărbători, stejarul cel bătrân, rotatul,
adună-n jurul său tot satul
şi simţi cum se-nfiripă deîndată
o atmosferă caldă, de magie
şi-auzi şi vezi cum reînvie
o lume tăinuită şi păstrată
în cântece şi jocuri strămoşeşti.

Pe când eram un pui de om, un stejărel,
bunicul mă lua pe lângă el,
pe prispa casei bătrânești
și-mi depăna o droaie de povești.

Adesea, contemplând cu drag stejarul
îmi deslușea mulțimi de înțelesuri
despre Ștefan al țării, legendarul,
și despre cele tăinuite
în prea frumoasele eresuri,
ori despre cele îndumnezeite
din suflet, inimă și minte.

Anii-au trecut,
om liber, ca stejarul, am crescut,
cu capu-n cer, cu mersul pe pământ
și-am tot sporit
de-o blândă adiere-nvăluit.

Dar uneori,
când maladii orășenești pătrund în suflet,
când istovit mă simt de prea mult umblet,
cu grabă mă întorc în sat,
să-mi văd stejarul meu rotat.
Cât îi duc dorul!
Acolo-n umbra lui este izvorul
din care dacă sorbi întinerești,
căci taina lui de veacuri stă păstrată
în cântece și jocuri strămoșești.

SE STING ARMONIILE LUMII

Mă trezeam dimineaţa în zori,
soarele, cu sclipirile sale,
mă chema în grădina cu flori.
Îngeri cu-aripi de petale
mă dezmierdau, protectori.

Amintiri, clipe dragi au trecut.
Noi lumini sclipesc orbitor,
sunt semnele unui nou început,
un „va fi” uimitor.

Au rămas în trecut şi dispar
zeităţi, dumnezei,

îngeri şi zâne şi zmei ...
E atât de bizar!

Uitării i se dau prea uşor
basmele cu-ale lor bucurii,
văile cu satele lor,
în lume se sting nefiresc
tainice, strămoşeşti armonii.
Atâtea frumuseţi se ofilesc!

A dispărut orice fir de mister,
nepătrunsul pare-a fi lămurit.
Cu vremea au dispărut cer după cer
iar visul veşniciei a murit.

Unde s-o mai odihni
sufletu-mi rătăcitor?
Privesc spre cer ... Ce clipe grele!...
Şi stelele sunt infidele,
şi ele mor.

IZGONIREA DIN RAI

Cum zice pe la noi un mit etern
în prea ştiutul paradis matern,
sămânţa unui zeu prea-pământean, de pe un munte,
sa-mpreunat c-un ou de aur, dichisit,
din care mai pe urmă a ieşit
un făt-frumos cu stea în frunte.

Când fu momentul expulzării lui din rai,
neştiutor de ce era pe-afară –
el se dezmărginea pentru întâia oară –

îndurerat, înspăimântat, vai, vai,
a slobozit un urlet ca de fiară.

Treptat, ce se oprea din plâns, creştea în el
un sentiment ciudat, puţin rebel,
voinţa de-a trăi, vivacitatea
şi deodată făt-frumos
scoase un chiot voluptos ...
pesemne, presimţise libertatea.

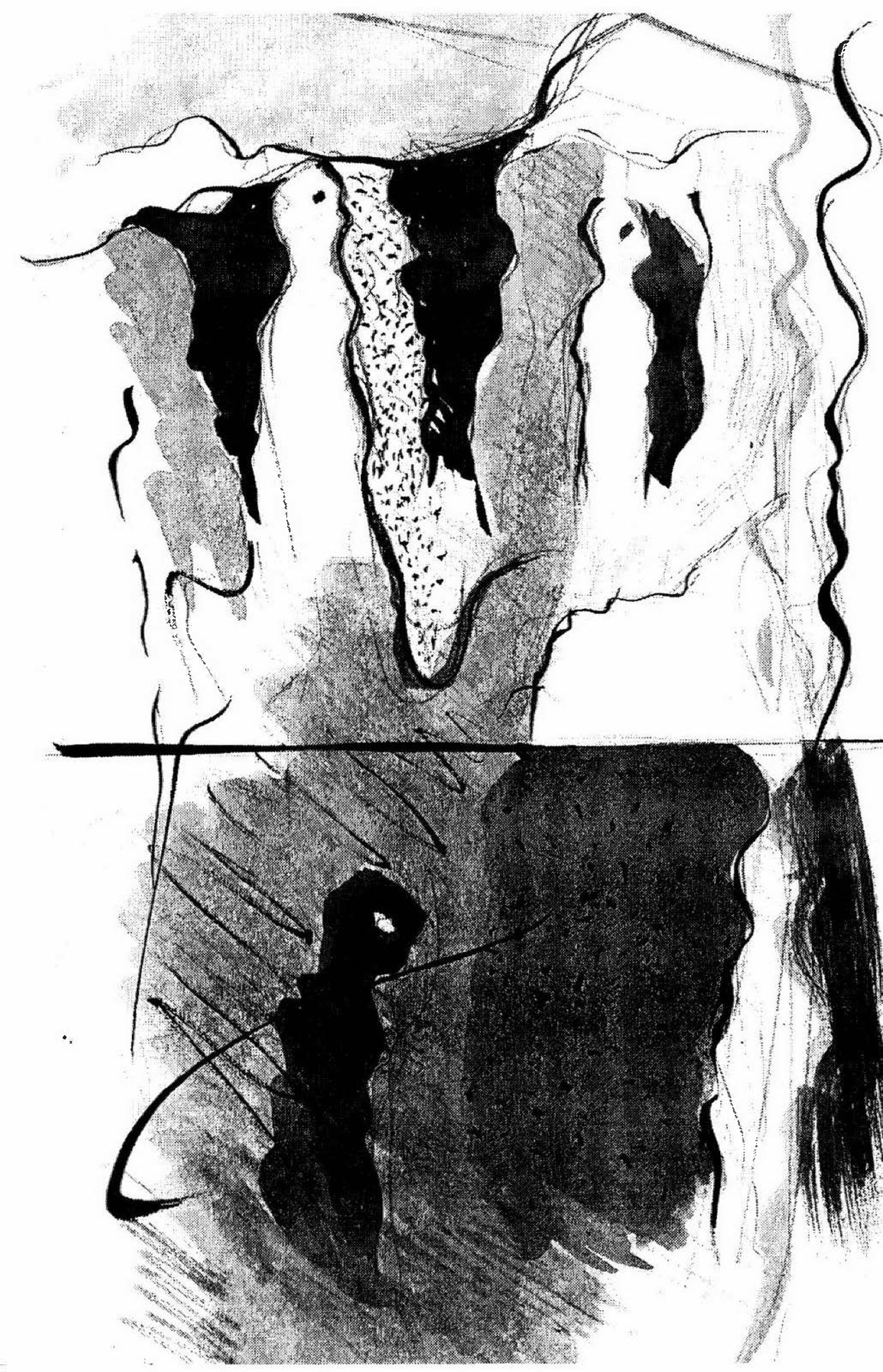
INVIZIBILUL

Nu prea de mult, un tinerel năstruşnic,
când somnului era să-i cadă pradă,
fu tulburat de un imbold lăuntric:
scânteia sa divină să şi-o vadă.

Grăbit să-admire ce-i dăduse Domnul,
să îşi atingă cât mai iute scopul,
abandonă şi visele şi somnul
şi-şi porţionă îndemânatic corpul
cu gânduri şi cu simţuri ascuţite.
Şi începu băiatul de îndată,
cu procedee noi şi iscusite,
să-nlăture bucată cu bucată.

Dar când sfârşi, zburdalnicul amic,
în sine însuşi nu zări nimic,
şi-şi spuse resemnat, cu-o mutră tristă:
ce este invizibil nu există.
Şi mai aflase, nu de mult, amicul,
că invizibilul ar fi însuşi nimicul.

De-ar fi trecut cu mintea sa naivă,
tot adevărul zilei în revistă,
ar fi aflat, din altă perspectivă,
că o idee pură doar există.

REÎNTREGIRE

Se spune că-n deplină armonie
își socoteau cinstit agoniseala,
își măsurau în lung și-n lat urzeala
cu pietre și cu noduri pe frânghie.

Desigur că era obositor,
dar erau drepți și vorbeau blând,
ei nu se înșelau nicicând,
căci taina armoniei lor
era de-a fi întregi la fire
cu inima și mintea-n cumpănire.

Dar omenirea a făcut un salt,
salt virtual,
de la trăire la idee,
și multe-au mai venit de atunci, val după val,
o nesfârșită epopee.

Azi omenirea-ngrijorată trece
printr-o furtună cum n-a fost vreodată,
de-o ploaie de cuvinte-i vânturată
într-un ocean învolburat şi rece.

Cuvinte noi fac să răsară
o lume fastuoasă dar bizară!...
(...rachete cosmice, superluminice,
zvonuri cuantice, intergalactice,
globalizare, robotizare,
extratereştri, internauţi,
jocuri de lasere, lumi virtuale,
lumină neagră, raze mortale,
interstelare ...)

Cuvinte reci, cuvinte fără suflet,
bolnave de prea multă raţiune,
cuvinte de-nţelesuri sărăcite,
cuvinte care prevestesc, nebune,
dezastre, suferinţi cumplite.

Trăiesc, gândesc şi mă cutremur.
Ce-am devenit! Oh, minte, desfrânato!
Asta e lumea, cum s-o contest
cu-aceleaşi vorbe care au creat-o?!

Aş vrea
să dau cuvintelor iubire
şi inima-mi s-o fac izvor,
mângâietor,
de gânduri şi simţiri în cumpănire.

Mângâi cuvintele să prindă viață
în înțelesuri să le-mbogățesc,
să nu uităm nicicând povestea noastră,
povestea despre raiul pământesc.

Şi astfel luminat, reîntregit,
cu inima şi mintea-n armonie,
visând la nepătrunsa veşnicie,
aş mai dori, de s-o putea
s-adorm, în pace, în grădina mea.

ZBORUL SUFLETULUI

Gânduri, gânduri,
zi şi noapte îşi iau zborul
ele sunt mijlocitorul
între inimă şi minte,
între trup şi cele sfinte.

Mai domoale, mai sprinţare,
depărtându-se în noapte,
să le-ajungă cine oare,
să le-ntreacă cine poate?

Numai sufletu-i mai iute
când spre alte ceruri zboară –
Doamne, pentru-a câta oară! –
pe căi doar de el ştiute.

Printre stele, visătoare,
sunt şi gândurile mele,
suflete, pe lângă ele
să nu treci cu nepăsare!

Foarte-aproape-s, cele care,
cumpănite, dar puţin şovăitoare,
le-am gândit la bătrâneţe;
rău, vreodată, n-au făcut şi nu vor face,
să le mângâi cu blândeţe,
împăcate, se vor ofili în pace.

Mai apoi, un roi de gânduri. Par vivace,
vanitoase, încrezute, dar dibace,
cum erau când eram tânăr, ca vâltoarea.
Să le lauzi, să le cerţi? De vrei, se poate,
dar au mai rămas doar umbre şi mai toate
şi-au pierdut de mult valoarea.

Alte gânduri vei ajunge;
sunt din vremea când iubirea
clocotea aprinsă-n sânge,
nu le trece cu privirea,
ale mele sunt şi ele.

Fă-le-un semn, nu se vor teme.
Apoi, lasă-le cu Domnul,
risipite printre stele,
să viseze înc-o vreme.

Suflete, mult mai departe,
spre zarea călătoriei
vei afla, plutind în noapte,
gânduri dragi, nevinovate,
din vremea copilăriei.
Gânduri pline de uimire,
de miresme şi culori,
ca şi gingaşele flori
de crini, roze şi zorele.
Culege-le cu iubire,
contopeşte-te cu ele,
împletiţi-vă cununi
şi-mpreună, iuţind zborul,
treceţi pragul spre izvorul
nepătrunselor minuni.

NOPŢI DE VEGHE

În ceasuri de veghe, în noapte,
cu virtuozitate mă nărui,
pământul e rece, iar ceru-i
departe de mine, departe.

Îmi răscolesc amintirile
şi bune şi rele;
mă vrăjeau serile
când purtam cu mândrie o desagă de stele.
Mă credeam munte, izvor
şi flaut şi lumină eram
şi toamnă şi ram
de pom roditor;
vultur şi lup mă simţeam şi leu uneori
şi senin şi ploi şi ninsori.

Mă hrăneam zi de zi
cu iubire, cu dulci bucurii.

Cât am trăit ca în rai greu de spus:
s-au ivit tot mai multe răscruci,
spirite rele, năluci
m-au ademenit şi buimăcit, m-au supus
la pendulări tot mai greu să le-ndur;
totul s-a năruit împrejur,
toate s-au risipit rând pe rând,
c-abia mă mai ţin într-un gând.

Ce mai sunt, ce-am ajuns?!
De teroarea dorinţelor am scăpat,
dar nu m-am lepădat îndeajuns
de vanităţile care-mi ţin subjugat
sufletul lipit de tristeţe ...

Inima-mi toacă ritmuri domoale,
recad liniştit
în meditaţii lungi, monahale;
prietenii mei s-au rărit,
mulţi au fost şi mulţi s-au dus ...
mici sunt cimitirele ...
Cine o fi dispus
să-mi soarbă suspinele?

Vrând să aflu ce mă ţine, ce mă leagă
de pământ, de cer, de lume, de aştrii rătăcitori,
mă mistui noaptea întreagă
spre a renaşte în zori.

RUGĂCIUNE PENTRU TIMP

Într-o oarecare vară,
într-o vatră de povești, de mituri sfinte,
m-am ivit scăldat de soare
şi veniră mai spre seară
trei făpturi scânteietoare
să-mi ursească pentru suflet, pentru minte.

Din belşug îmi dăruiră
zori şi stele, ape limpezi de izvoare,
o văpaie şi o liră,
pajişti ademenitoare,
gânduri iuţi şi priviri treze
şi un înger să mă-ndrume, protector să mă vegheze.

Şi cu mine a prins viaţă
viitorul, timpul tânăr al trăirii.
Când mă rog, fac, cum mi-e firea,
o-mpărţeală îndrăzneaţă:
în urmaşi mă trec cu dorul, cu norocul şi iubirea,
în strămoşi cu vorbe bune, închinate mântuirii.

Va veni şi vremea-n care
timpul meu cu mine însumi ne vom stinge,
voi zâmbi, nu mă voi plânge.
Pentru timp, o rugăciune voi şopti cum ştiu mai bine,
şi voi cere, ca o blândă îndurare,
încă-o zi să-mi dea Stăpânul să mă rog şi pentru mine.

EU SUNT CLIPA

Sunt muritor,
născut pentru o singură zi,
Mă grăbesc
să aflu ce sunt, cum sunt eu,
de ce, cu ce rost m-am ivit.

Hoinăresc printre sclipitoarele stele
într-o sferă care sporeşte întruna,
nemărginirea parcă vrând s-o cuprindă.

Între coaja diafană a sferei,
spre care tânjeşte privirea,
şi Cuvântul – începutul a toate,
doar amintiri despre viaţă şi moarte.

Privesc de jur împrejur – doar trecut,
Despre ce va mai fi – fulguiri, vise vagi,
intuiţii plăpânde.
Mă visez centrul spuzei de stele.
Visez că trimit cu grăbire,
braţ la braţ, privirea şi gândul,
spre mişcătoare hotare,
dincolo de care s-a retras Dumnezeu.

Visez să vină pe furiş Adevărul,
să mai vină o dată, visez.

Mi-am umplut de vise hambarele,
toate în noaptea asta vor arde,
la ziuă va mai fumega doar cenuşa.

Sunt născut pentru-o singură zi.
E târziu, îmi sting privirea,
îmi chem în tăcere gândul,
liniştit, îmi strâng şi-aripa.

Aud şoapte …
O fi, poate Adevărul
care-mi spune,
„Eu sunt centrul! Tu eşti clipa"
Acum ştiu,
eu sunt doar clipa.

TIMPULE, HAPSÂNULE

Timpule, cum te-ai ivit?
De când eşti, neistovit,
te resfiri din zare-n zare.
Printre stele risipit,
cine poate, cine oare,
cine să te mai măsoare?
Doar în om eşti drămuit.

Timpule, flămândule,
zi de zi, fără-ncetare
îmi numeri secundele,
grabnic lepădându-le
cu-o senină nepăsare.

În sălbatica-ţi neştire
mi-ai frânt visuri de iubire,
mi-ai stins focul viu din sânge ...
Timpule, ce te-aş mai frânge ...

Mi-ai smuls primăverile,
mi-ai sporit poverile;
mi-ai luat picioarele,
stelele şi soarele;
mi-ai scurtat răsufletul,
greu îmi este umbletul!

Tot mai slab, tot mai cărunt,
doar un gând firav mai sunt,
singur cu durerile,
cu împrăştierile.

Timpule, pornit pe glume,
de ce mă desparţi de lume?
Cum le faci, cum le desfaci,
pe tăcute, fără ştire,
mă topeşti şi mă prefaci
într-o vagă amintire.

JOCUL CU UMBRE

De mult, în serile dc iarnă sumbre,
când focul răscolea scântei în vatră,
îmi povestea bunica despre umbre
de veghe-n preajma crucilor de piatră.

De la bunica multe am aflat:
să nu mă joc cu umbre că nu-i bine;
o umbră e un suflet şi-i păcat
să calc pe umbra altuia ca mine.

Am mai aflat, uimit, c-a fost odată
un arbore cu-n nepătruns mister,

prin care cei cu inima curată
urcau spre cer şi coborau din cer.

Sub falnicul copac, o, ce minune!,
nici umbră nu era şi nici ecou,
tot astfel, fără umbră, fără nume
şi cei ce vieţuiau în jurul său.

Pe semne că erau cucernici,
purificaţi de toate cele rele.
Pe-atunci visam la harul celor veşnici,
la pacea picurată printre stele.

Dar umbră sunt şi m-am născut din umbre,
un povârniş umbrit de Dumnezeu.
Cu umbre mă hrănesc şi-oi naşte umbre,
un joc de umbre-i împrejurul meu.

Oh, umbre dragi! Când ziua dă să moară
ofrandă vă aduc, la crucea voastră,
mireasmă de tămâie, flori în glastră,
rouă din ochi şi picături de ceară!

III. ÎNTÂLNIREA EXTREMELOR - PERECHI ILUZORII

EL ŞI LUMEA

El crede că este
luceafăr, erou de poveste,
şarpe şi lup şi vultur în zbor,
şoim uneori, alteori albatros,
tei înflorit, stejar rămuros
şi pom roditor,
munte încremenit şi izvor ...
Atâtea felurite feluri de a fi
îi joacă feste,
că-adesea nu mai ştie cine este.

Se lasă locuit de impresii,
contemplă florile blânde,
gânduri ale mândrului soare,

miriști cu coame de melc lucitoare,
înserări de păsări zburânde.

Cum să-nțelegi ce vrea dânsul
când bate timpul în cuie,
când spune că viața e șuie
și cântă de sus în jos ca și plânsul?!

Flămând mai mereu,
se hrănește cu ce-a făcut Dumnezeu,
cu timp, cu nemărginire mai rar,
cu stele când sfioase răsar,
cu soare când frunză se crede.
De patima fericirii bolnav,
nici un prilej el nu pierde,
prezent e la orice conclav
cu aburi aromați de cafea,
cu acrituri și cu vin,
cu vin mai ales i-ar plăcea.

Când ospățul e-n toi se dă dispărut,
apoi pătimaș, prefăcut,
se caută cu gesturi alene
pe urmele unor ușoare zbateri de gene.
De înveninate plăceri măcinat,
se trezește cu un gust rafinat
de amară tristețe.

În balans, iese afară din sine,
de-un gând abia se mai ține,

merge parcă-ar sta, fără rost,
se lasă ciugulit de secunde,
în oase-o răceală-i pătrunde,
şi dispare ca şi cum n-ar fi fost.

El e plictisit de viaţa de om,
deşi, asemenea unui pom
cu rădăcinile ieşite prin frunze,
caută cu disperare, prin aer pământul
şi umbra care umbreşte mormântul.

Răstoarnă, întoarce lumea pe dos.
Eliberat de trăiri sceptice,
fascinat de otrăvuri profetice,
trăieşte în cer, cu capul în jos.

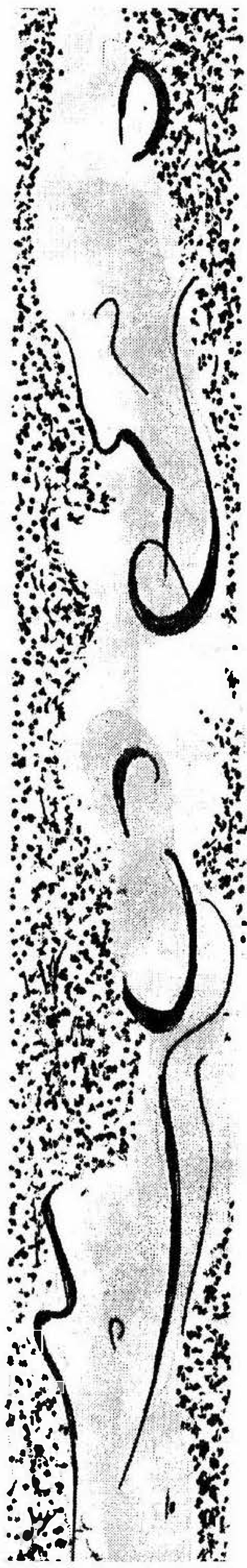
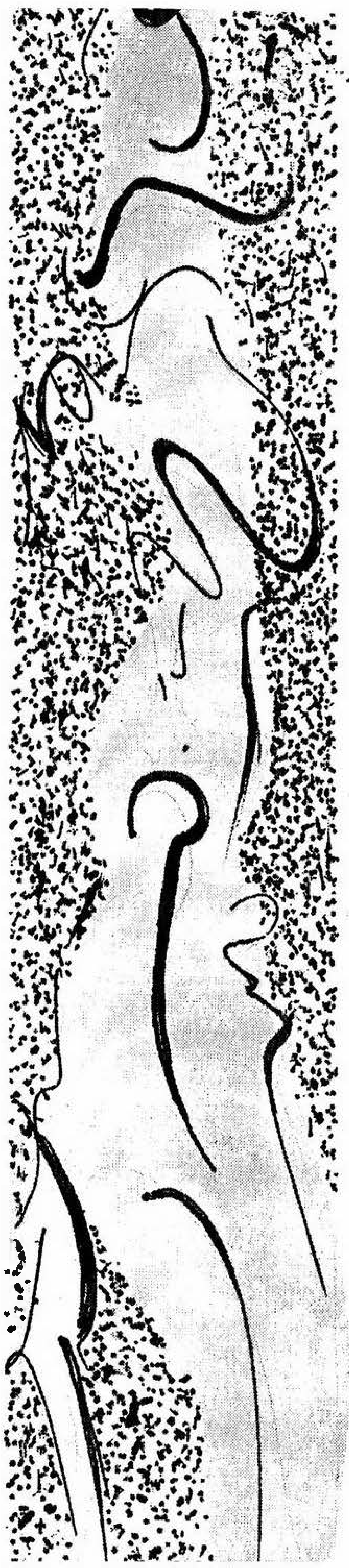
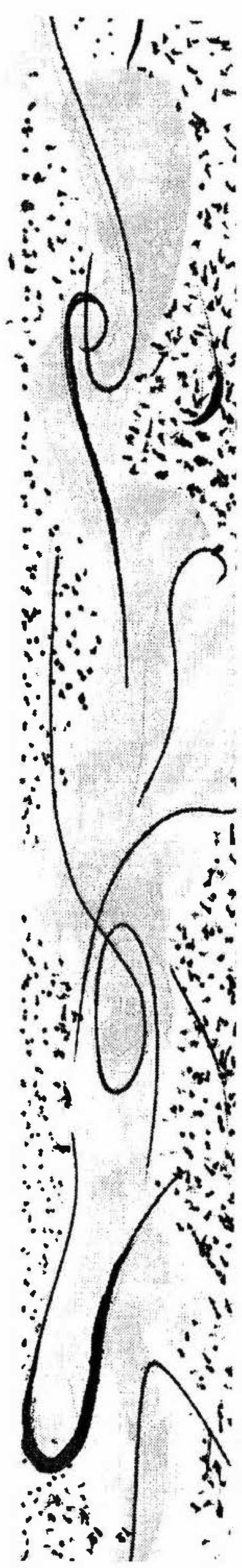
El pe toate le ştie!
Pare-o figură hazlie
cu nasul lipit de sufletul lumii.
Îţi ştie, ca-n basmele mumii
şi netrăitele zile, făcute să fie.
Numai sufletul său nu şi-l ştie.

De-l cuprind înserările,
tăcându-şi mişcările,
pe sine cu sine însuşi se strânge
ca într-un punct împietrit.
Nu râde, nu plânge,
sclipeşte uneori plictisit
ca steaua sa geamănă.
El nu ne mai seamănă.

Curios, el se leagănă
între bine şi rău,
între nemărginire şi sinele său,
între noapte şi zi,
între moarte şi voinţa de-a fi,
între a da şi a cere,
vânând, în tot ce există, mistere.

El vrea să fie ce este,
de-aceea în serile sale tăcute,
spre Domnul îngână o rugăminte:
din sufletul său să se mute
în mâna cu care pictează cuvinte.

El şi lumea ... glumă veche,
iluzorie pereche,
mai bizară alta nu-i:
nu au loc pe-aceeaşi cale,
lumea-şi vede de-ale sale,
el le ţine pe-ale lui.

PERECHI ILUZORII

Neştiut, pe nesimţite,
mai recente ori mai vechi,
se-ntâlnesc perechi-perechi
din DA şi NU zămislite
şi din minus şi din plus
şi nu e deloc exclus
adevăru-n alb şi negru.
Ce mai e astăzi integru?!

Zi de zi, de cum dau zorii
lumea-i un joc pătimaş
un ocean de perechi iluzorii.

Neîndemânatec luntraş,
creat din făptură şi fire,
derutat şi uimit navighez,
precaut să nu eşuez
între punct şi nemărginire.
Mă îmbie, mă cheamă
întregul şi partea,
trăitorul şi moartea.
Contemplu cu băgare de seamă
frumuseţi de faţadă,
înţelepciuni din adâncuri...
tăinuitelor lor tâlcuri
uşor le putem cade pradă.

Cu încredere plutesc în derivă,
în oceanul de chemări iluzorii,
incitat, liniştit deopotrivă,
fericit deghizat ca actorii.

Printre incertitudini păşesc apăsat,
printre adevăruri mă strecor derutat.

Optimismul zi de zi mi-l hrănesc
cu nelinişti adunate în suflet,
cu lacrimi amare din cuget.

Ca un biet matelot visător,
în derivă, uluit, temător
de ispitele care m-atrag,
de chemările care mă-ncântă,
c-un lanţ iluzoriu mă leg de catarg –
CUVÂNTUL, cel dulce şi drag,
el însuşi o iluzie sfântă.

ÎNCEPUTUL ŞI SFÂRŞITUL

Un punct a fost la început
din care-n tăinuitul necuprins
o vâlvătaie uriaşă s-a aprins –
un fapt rămas şi azi nepriceput.
De-aceea şi poveştile diferă ...

Din punctul cam stingher şi singular,
a prins a se lărgi o sferă
şi-n sinea sa, în chip bizar,
vârtejuri fără număr a creat,
în care – apoi s-au diferenţiat
puzderia de stele şi planete.
Ce bătălii, ce lupte violente!

Şi sfera uriaşă se roteşte,
sporeşte-n sine, se lărgeşte,
ţinând morţiş, cu tot, tot dinadinsul
în sine să cuprindă necuprinsul.

Dar forţele treptat, treptat s-or stinge,
şi-n sfera fără energie
o pace generală va învinge
savanţii o numesc izotropie.

De toate cele sfinte părăsită
măiastra sferă-n sine se va strânge,
se va răci, se va chirci şi istovită,
va deveni iar punct şi se va stinge.

Cum să-ţi închipui neînchipuitul?!
Dar nu vă tulburaţi cu firea,
mai iute-şi va afla sfârşitul
omenirea.

RAI ŞI IAD

La capetele zilei se arată,
se naşte-n zori şi în amurg renaşte,
e Venus pentru cine o cunoaşte,
Luceafărul, îi spune lumea toată.

Apare ca a soarelui solie
şi înainte ca-n lumină să se-ascundă,
Luceafărul din zori, cu dărnicie,
revarsă spre pământ o pace blândă.

Dar seara, printre stele se iveşte
mândreţea însăşi, farmecul, iubirea,
cu graţie vrăjeşte toată firea;

plăcerea amoroasă o sporeşte,
sclipesc mai viu, pe flori, şi licuricii,
alintă cu tandreţe, fecioreşte,
e doamna voluptoaselor delicii.

Zeiţă a iubirii? Ce minciună!
Ca uşa raiului – ispititoare,
dar în ea însăşi ce-i mai rău adună:
bizare fenomene planetare,
temperaturi mistuitoare,
nori grei, otrăvitori, cer arămiu,
mortale radiaţii nevăzute
ce-ar mistui tot ce e viu.
Venus e iadu-ntruchipat,
dar cu puteri numai de ea ştiute,
cu chipul său, uşor roşcat,
pe mulţi îndrăgostiţi a fermecat.

Cât de frumoasă-i Venus sus, pe cer!
Din depărtări simţi nesecat izvorul
de-ai dragostei fiori, de blând mister.
Spre-a fi la fel ca-n prima zi, iubire,
cât de departe să te ducă dorul
atât de înclinat spre amăgire?!

„NIMICUL” ŞI INFINITUL

Într-o vreme, înţelepţii,
contemplând nemărginitul,
se jucau cu infinitul,
după vrere, şugubeţii
alergându-l,
doar cu gândul,
când spre minus, când spre plus.
Şi nu e deloc exclus,
vrând să înteţească jocul,
să le fi surâs norocul,
să găsească-un şiretlic.

Un „nimic”,
căruia i-au pus un nume.
Zero a ieşit în lume
inocent ca-nfăţişare
se părea că forţe n-are.
Dar la treabă când e pus
nici un număr n-are pace,
e sporit sau e redus;
ba mai mult, fiind tenace,
doar c-un semn, aşa-ntr-o doară,
el, „nimicul”, poate face
infinitul să dispară.
Zero alăturat de unu,
tot perechi, perechi, perechi,
lasă-n urmă tot ce-i vechi
şi lucrând stăruitor
scot la viaţă, cu migală,
noua lume virtuală.
Prins în aspre bătălii
a ieşit învingător.
A zdruncinat din temelii
credinţe şi filozofii
căci zero e un vrăjitor.

BA!

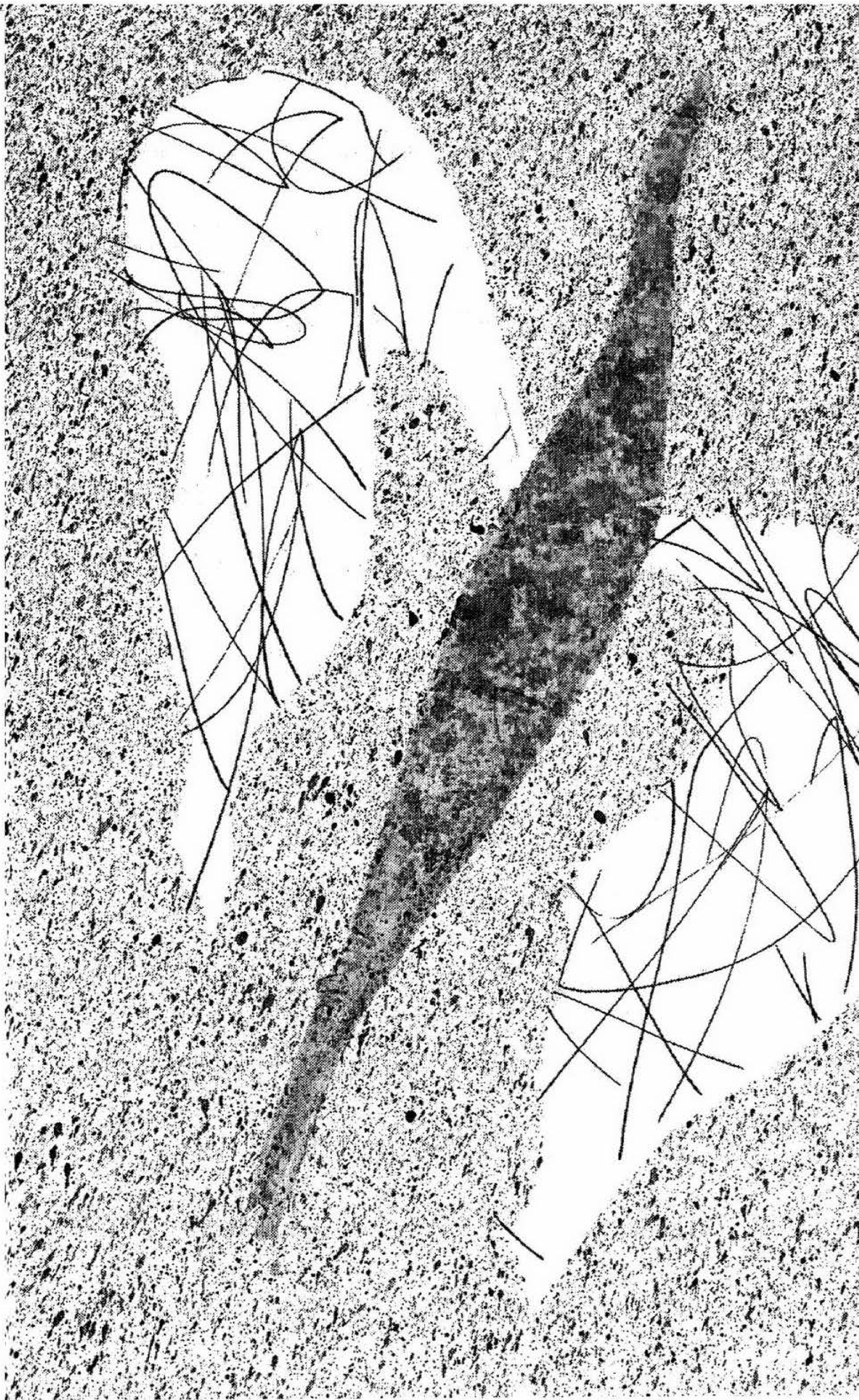
Două semne – ce cuvânt!
Are o aleasă soartă,
între NU şi DA ne poartă,
Ba – nu-i altul pe pământ.

E modest dar iscusit
ca şi graiul din bătrâni,
poartă-n sine, tăinuit,
un buchet de-nţelepciuni.

BA cu lumea stă la vorbă,
dojeneşte, dezaprobă,
dar când vrea el să se joace,
ştrengăreşte te întoarce
ba încolo, ba încoace.

Răbdător de eşti, el poate
la taifas cu tâlc să spună,
ba de aia, ba de asta, ba de toate
câte-n stele, câte-n lună.

În balans, între extreme
BA ne poartă-n orice vreme,
curajos, el nu se teme
nici de NU şi nici de DA
ci le spune răspicat
ca un mândru magistrat,
când **ba nu**, şi când **ba da**!

APE VII ŞI APE MOARTE

Zorii zilei, apă vie,
apa binecuvântată
care-a fost predestinată
matcă sacră-n veci să fie
unde-şi află începutul
tot ce seamănă Cuvântul.

Suntem vii, avem tărie,
sânge vălurind fierbinte,
gânduri unduind prin minte,
braţul ferm, pasul vioi
şi în suflet bucurie
cât e vie apa-n noi.

Apa naşte, la izvoare,
locuri sfinte de-ncântare,
de credinţă, de lumină
şi în oameni gânduri bune,
pace, linişte deplină,
apa e înţelepciune.

Sunt şi ape urgisite,
tulburi şi învolburate
mlaştini, ape pervertite
ce-nmulţesc în ele smârcuri,
vise negre în adâncuri
şi-n afară lacrimi moarte.

Ce puteri nedesluşite,
cine apele le-mparte;
ce destin le fac să poarte
oscilaţii tăinuite
şi de viaţă şi de moarte?

CUPRINS

III. ÎNTÂLNIREA EXTREMELOR – PERECHI ILUZORII